

Arrest

nr. 320 775 van 28 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De beslissing werd op 6 mei 2024 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn.

Op 23 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner, mevr. K.

Op 28 oktober 2019 kreeg verzoeker een F-kaart na een aanvraag in het kader van een wettelijke samenwoning met mevr. K. (...).

Op 22 maart 2022 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Met een schrijven van 28 maart 2024 nodigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoeker uit elementen voor te leggen in het kader van het socio - economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 april 2024 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 23.04.2019 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 28.10.2019, bij uitblijven van een beslissing van de DVZ, in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belgische (...)(...) ((...)) met wie hij zich vestigde. Op 22.03.2022 werd het geregistreerd partnerschap tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 28.03.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.03.2024. Op 16.04.2024 werden de volgende stukken overgemaakt:

- *Attest van inburgering*
- *Arbeidscontract met (...) BV*
- *Brief ziekenhuis Geel dd. 29.04.2022*
- *Brief dr. (...)dd. 29.04.2022*
- *Brief dr. (...)dd. 24.03.2022*
- *Brief geen steun sociale dienst Meerhout*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd afgesloten op 23.04.2019. Zij werd geregistreerd op 25.09.2019. Betrokkene diende op basis van dit partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Ze werd op 22.03.2022 in onderlinge overeenstemming stopgezet. Betrokkene en de referentiepersoon zijn aldus geen drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de verblijfwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij in het voorjaar van 2022 voor een medisch probleem werd geopereerd. Blijkens de stukken werd betrokkene op 29.04.2022 in goede algemene toestand naar huis ontslagen. Het gaat hier bovendien om stukken die ongeveer twee jaar oud zijn. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene thans nog grote hinder van zijn medische problematiek en de daarop volgende ingreep ondervindt. Integendeel, betrokkene kon weer aan het werk gaan en is dat overigens nog steeds. Bijgevolg kan ook geconcludeerd worden dat zijn medische problematiek, voor zover deze hem nog hinder zou bezorgen, hem niet belet om te werken. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat de ernst van betrokkenes medische aandoening niet van die aard is dat ze noopt tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene reisde in 2014 naar Europa. Het is ons niet bekend wanneer hij precies in België is aangekomen. Op 23.04.2019 duikt hij op in onze dossiers: hij sloot op die dag een verklaring van wettelijke samenwoning af en diende zijn verblijfsaanvraag in. Dat is nu ongeveer vijf jaar geleden, wat, gelet op betrokkenes leeftijd (38 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nu al een tiental jaar in Europa verblijft, kan aangenomen worden dat hij wat minder voeling heeft met de Surinaamse maatschappij. Echter blijkt niet uit het dossier dat hij, voor hij zich in België meldde, reeds in een andere EU-lidstaat verblijfsrecht genoot. Hij heeft na het aflopen van zijn visum op 31.07.2014 zijn verblijf in de Unie bestendig zonder verblijfsrecht. Door zijn gedrag vormt hij zelf de oorzaak van zijn schaarse banden met Suriname. Bovendien mag niet voorbij worden gegaan aan het feit dat hij ook zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland waardoor het niet onredelijk is te stellen dat deze geen beletsel vormen voor het nemen van deze beslissing.

Als Surinamer is betrokkene het Nederlands machtig. Daarnaast legt hij een attest van inburgering voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Het feit dat hij het Nederlands machtig is en een inburgeringstraject heeft gevolgd tonen bijgevolg niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in alhier een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

De verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd op 22.03.2022 stopgezet. Betrokkene staat wel nog steeds officieel ingeschreven bij mevrouw (...), doch hij maakt geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat hij met mevrouw nog een affectieve relatie zou hebben sedert het geregistreerd partnerschap werd stopgezet. Het louter feit dat betrokkene nog bij mevrouw staat ingeschreven volstaat niet als bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven. Betrokkenen kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst, om de kosten voor huisvesting en nutsvoorziening te delen of onder de vorm van co-housing. Er wordt door betrokkene geen bijkomende duiding gegeven omtrent de omstandigheden die hebben geleid tot het beëindigen van het geregistreerd partnerschap waardoor niet kan worden vastgesteld of andere redenen dan een breuk in de affectieve relatie de betrokkenen hebben doen besluiten om het partnerschap stop te zetten. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Hij maakt geen gewag van andere personen waarmee hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden.

Als positief element onthouden we dat betrokkene sedert 02.11.2019 tewerkgesteld is voor (...) als operationeel medewerker in het (...) Center. Daar kreeg hij eerst een aantal keer een tijdelijke arbeidsovereenkomst, waarna hij sedert 01.06.2021 vast in dienst werd genomen. Op de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst kan men lezen dat het brutoloon werd vastgesteld op 2.167,88 euro per maand wat een relatief bescheiden loon is. Hoeveel hij daar netto aan overhoudt, wordt niet door betrokkene

meegedeeld. Het is ons niet bekend of betrokkene de leiding heeft over andere werknemers binnen het bedrijf, zodat de impact van het verlies van zijn verblijfsrecht op de werking van het bedrijf niet kan worden ingeschat. Echter is N. een grote multinational met tal van personeelsleden. Daardoor is het niet onredelijk aan te nemen dat snel vervanging voor betrokkene zal kunnen worden gevonden. Gelet op de weinige elementen met betrekking tot betrokkenes sociale en culturele integratie, de schaarse gezinsbanden met ons land en het feit dat hij nog niet zéér lang legaal in België verblijft, volstaat deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

Op 6 mei 2024 tekenden verzoeker en de referentiepersoon opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning.

Op 9 september 2024 verschaftte het parket een negatief advies over de voorgenomen nieuwe wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Op 30 september 2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verzoekschrift ook foto's en overschrijvingsbewijzen van wederzijdse betalingen heeft gevoegd. De stukken bevonden zich niet in het administratief dossier ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing waardoor de gemachtigde deze niet mee kon nemen in zijn besluit. De Raad herinnert eraan dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestreden beslissing steeds plaatst op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en de regelmatigheid ervan steeds beoordeelt in het licht van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (beoordeling ex tunc).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het materieel motiveringsbeginsel.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, om volgende redenen (stuk I):

(...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Verzoeker verzocht op 23 april 2019 tot gezinshereniging met diens wettelijk samenwonende partner, Mevrouw (...), welke over de Belgische nationaliteit beschikt, en werd op 28 oktober 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 maart 2022 werd de wettelijke samenwoning stopgezet, louter omwille van fiscale redenen en nadat de ambtenaar bij FOD Financiën werd bevraagd aangaande de implicaties hiervan voor verzoeker op diens verblijfsrecht, waarbij men hem verzekerde dat dit geen probleem zou vormen, nu verzoeker en diens partner tot op heden nog steeds de facto een koppel vormen.

Verzoeker en diens partner hebben hun relatie op geen enkel ogenblik onderbroken en wonen tot op heden reeds meer dan 5 jaar samen.

Op 28 maart 2024 zond de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid schrijven aan verzoeker met het oog op het indienen van alle dienstige stukken, waarna verzoeker enkele stukken overmaakte, waaruit zijn economische, culturele en sociale integratie blijkt.

Verzoeker maakte inderdaad geen stukken over aangaande diens relatie met Mevrouw (...), nu hij er vanuit ging dat er aan diens relatie, temeer nu beiden tot op heden nog steeds als koppel samenwonen, niet werd getwijfeld.

Groot was dan ook de verbazing dat beslissing werd betekend tot einde van het verblijfsrecht van verzoeker, nu hij geen relatie meer zou onderhouden met diens partner, met wie wettelijke samenwoning werd beëindigd.

De verklaring tot wettelijke samenwoning tussen verzoeker en diens partner werd immers meer dan 3 jaar geleden aangegeven, de gezinscel werd tot op heden nog niet beëindigd, en verzoeker en diens partner wonen meer dan 3 jaar samen, in zoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde.

Dat immers:

"Wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de Belg die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het gezinslid zijn verblijfsrecht niet in de volgende gevallen: het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste driejaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België

Nu er geen einde is gekomen aan de relatie tussen verzoeker en diens Belgische partner en zij nog een gezinscel vormen, kon verblijf inderdaad niet worden ingetrokken.

Verzoeker en diens partner ondertekenden bovendien onmiddellijk opnieuw verklaring tot wettelijke samenwoning op 6 mei 2024, nu zij wel degelijk de intentie hebben om hun levensgemeenschap duurzaam verder te zetten en een affectieve en seksuele relatie onderhouden.

Dit blijkt overduidelijk uit de foto's welke worden gevoegd. Tevens worden alle kosten van samenwoning gedeeld.

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf verder rekening te houden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing maakt de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid weliswaar melding van navolgende feiten:

Er kan worden aangenomen dat verzoeker gelet op diens langdurig verblijf in België en Europa minder voeling heeft met de Surinaamse maatschappij;

Het is aannemelijk dat verzoeker alhier een sociaal leven en kennissenkring heeft opgebouwd,

Verzoeker is reeds sedert 2 november 2019 tewerkgesteld; doch komt alsnog, onbegrijpelijkerwijze tot de conclusie dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd, nu verzoeker en Mevrouw (...) weliswaar samenwonen, maar niet aantonen nog een koppel te vormen.

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid houdt dan ook de facto geenszins rekening met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en zijn partner, zijn langdurig verblijf in België, zijn sociale bindingen en economische integratie.

Het staat immers vast dat verzoeker sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is.

Verzoeker heeft inderdaad vanaf het ogenblik dat hij aan de slag kon, tewerkstelling aangevat en heeft steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches.

Verzoeker volgde daarnaast inburgeringscursus, verkreeg aansluiting bij de mutualiteit, opende een bankrekening en sloot abonnementen af.

Daarnaast werd grote vriendenkring opgebouwd.

Het is verder tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, nu hij reeds 5 jaar in België verblijft.

Timing is hierbij overigens frappant.

Aanvraag tot gezinshereniging dateert van 23.04.2019, terwijl intrekking werd genomen op 18 april 2024, net geen 5 jaar later...

Heropstart van het gezinsleven in Suriname is tenslotte geenszins aan de orde, temeer nu de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zelf aangeeft dat de voeling met Suriname nog zeer beperkt zal zijn.

Bovendien heeft de partner van verzoeker, met wie opnieuw verklaring tot wettelijke samenwoning werd aangegaan nadat zij alsnog geconfronteerd werden met de ongewenste gevolgen van de stopzetting van de wettelijke samenwoning, waarvan zij niet op de hoogte waren, de Belgische nationaliteit.

Indien verzoeker en diens partner zich bewust waren geweest van de gevolgen van stopzetting van de wettelijke samenwoning, hadden zij deze nooit beëindigd. Beëindiging vond immers enkel plaats omwille van fiscale redenen en geenszins omdat verzoeker en diens partner geen koppel meer zouden vormen, wel integendeel.

Verzoeker en diens partner onderhouden reeds jaren een relatie en hebben de intentie om deze duurzaam verder te zetten.

Intrekking van het verblijfsrecht gaat ten overvloede dan ook in tegen alle redelijkheid, nu verzoeker zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt.

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering

afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is..

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dat de basis vormt voor de bestreden beslissing.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

6° [...]

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° [...];

3° [...];

4° [...];

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde een einde kan stellen aan het recht op verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, zoals verzoeker, als het *geregistreerd partnerschap wordt beëindigd*. Volgens de gemachtigde is het geregistreerd partnerschap stopgezet op 22 maart 2022. Dit wordt niet door verzoeker betwist die stelt dat de wettelijke samenwoning op die datum werd stopgezet *“louter omwille van fiscale redenen en nadat de ambtenaar bij de FOD Financiën werd bevroegd aangaande de implicaties hiervan voor verzoeker op diens verblijfsrecht”*. In het kader van het einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker heeft de gemachtigde hieraan voorafgaand op 28 maart 2024 verzoeker verzocht zijn individuele toestand toe te lichten in het kader van het socio-economisch onderzoek. Verzoeker heeft hierop gereageerd door de volgende stukken over te maken: een attest van inburgering, een arbeidsovereenkomst van verzoeker, een brief van een ziekenhuis, twee brieven van artsen en een brief met betrekking tot geen sociale steun van de dienst Meerhout.

Uit de gegevens van het dossier en de voorgelegde documenten kon de gemachtigde op redelijke wijze vaststellen dat er geen sprake meer was van een geregistreerd partnerschap op het ogenblik van de beslissing. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“inderdaad geen stukken over [heeft gemaakt] aangaande diens relatie met mevrouw (...), nu hij er vanuit ging dat er aan diens relatie, temeer nu beiden tot op heden nog steeds als koppel samenwonen, niet werd getwijfeld”*. De Raad stelt vast dat in het door de gemachtigde op 28 maart 2024 verstuurd verzoek om toelichting het volgende werd opgenomen: *“Uit het administratieve dossier blijkt dat u sedert 22.03.2022 niet meer wettelijk samenwonend bent met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.”* Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij ervan uit kon gaan dat er niet werd getwijfeld aan zijn relatie met mevr. (...).

Zelfs in het geval dat de gemachtigde op redelijke wijze kon vaststellen dat er geen sprake meer was van een geregistreerd partnerschap op het ogenblik van de beslissing, dan nog voorziet artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet in de uitzonderingssituatie dat het verblijfsrecht kan behouden blijven indien het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd en de betrokkene aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Verzoeker toont inderdaad aan werknemer te zijn maar de gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoeker zich niet op deze uitzonderingsbepaling kan beroepen nu het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft geduurd. In casu werd de wettelijke samenwoning van verzoeker op 23 april 2019 geregistreerd in het Rijksregister en werd deze op 22 maart 2022 in onderlinge overeenstemming stopgezet. Bijgevolg is de duur van drie jaar niet bereikt. Het loutere feit dat verzoeker nog feitelijk met de referentiepersoon onder een dak woonde op het ogenblik van de beslissing en stelt nog een gezinsscel te vormen, doet hieraan geen afbreuk. De basis van de gezinshereniging was het geregistreerd partnerschap en het is dit partnerschap dat door verzoeker en de referentiepersoon werd beëindigd. Waar verzoeker de nadruk lijkt te leggen op de *“gezamenlijke vestiging”* waarvan er nog sprake was op het ogenblik van de bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat die verwijzing van *“gezamenlijke vestiging”* in artikel 42quater, § 4, 1° in principe correspondeert met de situaties van gezinshereniging die steunen op (artikel 40ter) iuncto artikel 40bis, § 2, 3°, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet (gezinshereniging met bepaalde bloedverwanten). Om op grond van 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht, verkregen op basis van een geregistreerd partnerschap, volstaat het in principe dat het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, het is niet vereist dat in dat geval ook de gezamenlijke vestiging wordt beëindigd. Noch uit de tekst van het voornoemde artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet noch uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, blijkt dat in geval van beëindiging van verblijf omdat er geen wettelijke samenwoning meer is, niet alleen de uitzonderingsgrond van een wettelijke samenwoning van ten minste drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk moet worden onderzocht, maar ook de uitzonderingsgrond van een gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk. Verzoeker kan zich dus niet steunen op een (feitelijke) gezamenlijke vestiging om te stellen dat hij daarmee de in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet voorziene relatieduur zou hebben bereikt hoewel het geregistreerd partnerschap binnen de drie jaar was beëindigd (RvS 7 oktober 2024, nr. 260.952).

Het feit dat verzoeker en de referentiepersoon op de dag van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning zijn gaan ondertekenen omdat ze toch de intentie zouden hebben hun relatie verder te zetten, evenals de foto's die gevoegd worden bij het verzoekschrift en bewijzen dat de kosten worden gedeeld, zijn gegevens die dateren van na het nemen van

de bestreden beslissing, zodat de Raad daarmee geen rekening mag houden (zie eveneens onder rechtspleging).

Verder blijkt eveneens uit artikel 42quater dat zelfs indien verzoeker zich niet kan beroepen op de voormelde uitzonderingsbepaling, artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen zouden zich dus eveneens kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijf.

Verzoeker wijst op de lange duurtijd van zijn relatie, zijn langdurig verblijf in België (5 jaar), zijn sociale bindingen en economische integratie. Meer concreet verwijst hij naar zijn tewerkstelling, voldoende bestaansmiddelen, inburgeringscursus, aansluiting bij de mutualiteit, bankrekening, abonnementen en grote vriendenkring. Verzoeker stelt zijn gezinsleven in Suriname niet te kunnen heropstarten, nu zijn voeling met Suriname nog zeer beperkt zal zijn en zijn partner de Belgische nationaliteit heeft. Bovendien wijst hij erop dat er bijna vijf jaar zijn verstreken tussen de aanvraag gezinshereniging van 23 april 2019 en de bestreden beslissing van 18 april 2024.

Ook al kan de Raad aannemen dat verzoeker inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de maatschappij, blijkt de stukken die hij aan de gemachtigde heeft overgemaakt naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek, zoals zijn attest van inburgering en zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dan nog volgt de Raad niet dat dit het behoud van het verblijfsrecht noodzakelijk maakt. De Raad kan onder meer het motief van de gemachtigde volgen dat verzoeker blijkt te werken voor een multinational en vervangbaar is in het bedrijf.

Verder kan de Raad het motief in de bestreden beslissing ook volgen dat de periode waarin verzoeker zich in België legaal bevond relatief kort is gelet op diens leeftijd van 38 jaar. Verder wijst de gemachtigde er ook op dat het redelijk is te stellen dat verzoekers sociale binding met België niet van dien aard is dat het in de weg kan staan van het nemen van de bestreden beslissing, daar hij zelf hierover niets voorlegt. De Raad stelt vast dat verzoeker ook nu in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar een "grote vriendenkring" zonder dit nader toe te lichten. De Raad ziet ook niet in hoe het louter hebben van een bankrekening of het aangesloten zijn bij de mutualiteit een beëindiging van het verblijf moet in de weg staan. Zoals de gemachtigde motiveert, is het volgen van een inburgeringstraject verplicht in België.

De gemachtigde wijst er wel terecht op dat de tewerkstelling van verzoeker een positief element is maar – en hier volgt de Raad de conclusie van de gemachtigde – dat gelet op de weinige elementen met betrekking tot verzoekers sociale en culturele integratie, de schaarse gezinsbanden met België en het feit dat verzoeker nog niet zeer lang legaal in België verblijft, deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen een beëindiging van het verblijf niet in de weg kunnen staan.

Waar verzoeker blijft aanhalen dat hij een langdurige relatie heeft met een Belgische partner, met wie hij opnieuw een verklaring wettelijke samenwoning heeft gedaan, kan de Raad de gemachtigde volgen waar hij motiveert dat op het moment van de beslissing er geen stuk werd voorgelegd waardoor de gemachtigde er moest van uit gaan dat er toch nog een affectieve band was tussen verzoeker en de referentiepersoon en dat het louter wonen onder een dak hiervoor niet volstaat. Waar verzoeker thans wel toelicht wat de omstandigheden waren van het beëindigen van een geregistreerd partnerschap, met name omwille van "fiscale redenen" en nadat een ambtenaar van de FOD financiën zou gesteld hebben dat die beëindiging geen implicaties voor het verblijfsrecht zou hebben, lag die verklaring niet voor bij de gemachtigde voor het nemen van de beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij geen voeling meer heeft in dat land, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Hoe dan ook gaat verzoeker niet in op het motief van de gemachtigde dat hij na het verstrijken van zijn visum op 31 juli 2014 zijn verblijf in de Unie heeft bestendigd zonder verblijfsrecht, zodat hij door zijn gedrag zelf de oorzaak is van zijn schaarse banden met Suriname.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij zijn onderzoek naar de huidige situatie van verzoeker wel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij die correct heeft beoordeeld en dat hij in alle redelijkheid tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet.

In het tweede en derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de beide middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

Hij licht de middelen toe als volgt:

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM.

Dat beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt.

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14).

Dat terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dan ook een ernstige schending van [sic]

Derde middel

Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt op artikel 8 EVRM.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat.

Dat het EVRM, en in casu meer bepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen.

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14).

Dat het voor verzoeker niet mogelijk is om zijn land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.”

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker beperkt zich in zijn tweede middel tot een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM. Enkel in het derde middel stelt verzoeker, naast opnieuw een theoretische uiteenzetting, summier dat artikel 8 van het EVRM het recht verleent een partner te kiezen en een gezin uit te bouwen, dat deze verdragsbepaling een verblijfsrecht impliceert, het feitelijk en juridisch gezin beschermt en dat hij in zijn herkomstland geen waardig en effectief gezinsleven kan leiden.

Voor zover verzoeker doelt op de aanwezigheid van een familie- en gezinsleven in België, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoeker en zijn partner over zijn gegaan tot de beëindiging van hun geregistreerd partnerschap op 22 maart 2022. In de bestreden beslissing valt hierover het volgende te lezen: *“De verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd op 22.03.2022 stopgezet. Betrokkene staat wel nog steeds officieel ingeschreven bij mevrouw (...), doch hij maakt geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat hij met mevrouw nog een affectieve relatie zou hebben sedert het geregistreerd partnerschap werd stopgezet. Het louter feit dat betrokkene nog bij mevrouw staat ingeschreven volstaat niet als bewijs van een beschermingswaardig gezinsleven. Betrokkenen kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst, om de kosten voor huisvesting en nutsvoorziening te delen of onder de vorm van co-housing. Er wordt door betrokkene geen bijkomende duiding gegeven omtrent de omstandigheden die hebben geleid tot het beëindigen van het geregistreerd partnerschap waardoor niet kan worden vastgesteld of andere redenen dan een breuk in de affectieve relatie de betrokkenen hebben doen besluiten om het partnerschap stop te zetten.”*

Rekening houdend met het voorgaande kon de gemachtigde op redelijke wijze vaststellen dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Alle gegevens die verzoeker pas na het nemen van de beslissing voorlegt, kunnen niet mee in overweging genomen worden, zoals hoger reeds aangehaald. Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat uit bevraging van verzoeker en de referentiepersoon door het parket in het kader van het onderzoek naar schijnsamenwoning naar aanleiding van de laatste verklaring wettelijke samenwoning van 6 mei 2024 blijkt dat beide partners melding maakten van een relatiebreuk van verschillende maanden in 2023 en dat verzoeker ook seksuele relaties had met halfzussen van de referentiepersoon.

Waar verzoeker nog stelt dat artikel 8 van het EVRM een verblijfsrecht impliceert wijst de Raad op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die bepaalt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Waar verzoeker ook aanstipt dat artikel 8 van het EVRM ook het feitelijke gezin beschermt, oordeelt het Hof inderdaad dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Echter, zoals hoger reeds aangehaald, kon de gemachtigde op basis van de gegevens die bij hem voorlagen op het moment van de beslissing aannemen dat er niet langer sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES